السجاد
ارضاکم عندالله، اسبغکم علی عیاله
خداوند از آن کس خشنودتر است که خانواده خود را بیشتر در رفاه و نعمت قرار دهد.

مطالبه تحقق شعار سال در آینه قرآن و عترت

خبر امروز

دبیر علمی کنگره بین‌المللی «اقتصاد، اشتغال، تولید» این کنگره را بستر مطالبه تحقق شعار سال در آینه قرآن و عترت دانست.

به گزارش آستان‌نیوز؛ دکتر عادل پیغامی، دبیر علمی کنگره بین‌المللی اقتصاد، اشتغال، تولید در نخستین روز از آیین اختتامیه این کنگره که صبح ۱۴ اردیبهشت ماه با حضور برخی از چهره‌های بین‌المللی و اعضای هیئت علمی دانشگاه‌های مختلف در پردیس رضوان دانشگاه امام رضا(ع) برگزار شد، با اشاره به مضمون آیه ۶۶ سوره مائده گفت: پیام این آیه این است که پیشرفت، سعادت و موفقیت مادی در گرو اقامه دین است.

وی با بیان اینکه اقتصاد صرفاً به معنی معیشت نیست، گفت: فقر و بیکاری ناشی از این است که حق اقامه نمی‌شود و متأسفانه به قرآن و عترت پایبند نیستیم.

پیغامی تصریح کرد: کنگره بین‌المللی اقتصاد، اشتغال، تولید از معدود همایش‌هایی است که موضوع شعار سال را در آینه قرآن و عترت دنبال کرده و برگزاری بیش از ۱۲ پیش‌نشست، ارائه ۵۰ مقاله و... از دستاوردهای این رویداد بوده که امروز شاهد مراسم اختتامیه آن بودیم.

خبر

نماز باشکوه عید فطر در حرم مطهر رضوی اقامه شد

صبح روز سه‌شنبه ۱۳ اردیبهشت مقارن با اول ماه شوال، نماز باشکوه عید سعید فطر در صحن و سرای حرم مطهر امام رضا(ع) به امامت آیت‌الله علم‌الهدی؛ نماینده ولی فقیه در خراسان رضوی و امام جمعه مشهد اقامه شد.

به گزارش آستان‌نیوز، ساعت ۶:۴۵ نماز عید سعید فطر به امامت آیت‌الله سیداحمد علم‌الهدی و با حضور پرشور و باشکوه مردم در رواق امام خمینی(ره) حرم مطهر اقامه شد. همچنین آیین نقاره‌نوازی طبق سنت دیرینه که صبح روز عید برگزار می‌شود، توسط خادمان حرم مطهر رضوی طنین‌انداز شد و فرارسیدن این عید بزرگ را به زائران و مجاوران حضرت امام رضا(ع) تبریک گفت.

یادداشتی به مناسبت پنجم شوال، روز ورود مسلم بن عقیل به کوفه

سیمای سفیر حسین علیه‌السلام

محمد حسین نیکبخت

امروز پنجم شوال، بر اساس روایت‌های تاریخی روز ورود مسلم بن عقیل، سفیر امام حسین(ع) به کوفه است. او پسرعمو، شوهرخواهر و یکی از شیعیان شناخته شده و مورد اعتماد امام(ع) بود. مسلم بن عقیل، روز ۱۵ رمضان سال ۶۰ از سوی امام حسین(ع) برای مأموریت ویژه بررسی اوضاع کوفه انتخاب شد. از تاریخ چنین برمی‌آید که مأموریت مسلم کاملاً محرمانه بوده است؛ چراکه او ابتدا به مدینه رفت و از آنجا با راهنمایی دو «راه‌بلد» از مسیر بیابان‌های خشک میان حجاز و عراق راهی کوفه شد. به‌دلیل حرکت از بیراهه‌ها، سفر مسلم حدود ۲۰ روز طول کشید و در این مدت، دو راهنمای وی بر اثر گرمای هوا و تشنگی جان باختند و خود او نیز نیمه‌جان و معجزه‌وار به «سَواد» کوفه رسید تا مأموریت خود را به انجام برساند. مسلم پس از ورود به کوفه، در خانه مختار بن ابوعبید ثقفی میهمان شد و همان جا بود که تعدادی از بزرگان کوفه، همان‌ها که برای امام حسین(ع) دعوت‌نامه فرستاده بودند، به دیدار مسلم آمدند و بیعت کردند. این اتفاق را باید سرآغاز جریانی در کوفه بدانیم که در نهایت به واقعه جانگداز عاشورا انجامید.

■ **چرا مسلم بن عقیل؟**

درباره اینکه چرا امام(ع) از میان همه یاران و همراهانش، مسلم بن عقیل را برای مأموریت مهم سفارت کوفه برگزید، می‌توان به چند نکته مهم اشاره کرد: نخست اینکه مسلم از افراد مورد وثوق سیدالشهدا(ع) بود. قرابت سببی و نسبی و همچنین عُلقه‌های خانوادگی سبب می‌شد که این اعتماد تقویت شود (عقیل پدر مسلم، برادر تنی امیرمؤمنان(ع) بود). اما همان طور که می‌دانیم قرابت خانوادگی و پیوندهای سببی و نسبی به تنهایی عامل خوبی برای اطمینان به افراد نیست؛ عبیدالله بن عباس نمونه‌ای قابل بررسی در این زمینه است؛ او با وجود نسب هاشمی و قرابت خونی با خاندان پیامبر(ص)، به امام مجتبی(ع) خیانت کرد و با دریافت پولی هنگفت به معاویه پیوست. بنابراین نمی‌توان خویشاوندی را تنها دلیل موردوثوق بودن مسلم بن عقیل دانست. او فردی اهل تهذیب نفس و تقوا بود؛ از منظر اخلاقی، مسلم بن عقیل را فردی صبور و راسخ در ایمان توصیف کرده‌اند و این صفات در وجود وی به ویژه پس از دستگیری توسط عوامل ابن‌زیاد در کوفه و شهادت مظلومانه‌اش در روز عرفه سال ۶۰ قمری، بیشتر و بهتر نمود پیدا کرد. دوم اینکه مسلم بن عقیل از نظر ظاهری و قوت بیان در شرایط بسیار مناسبی قرار داشت. ابن‌حبّان بُستی، محدث مشهور اهل سنت در قرن چهارم هجری در کتاب «الثقات» سیمای مسلم بن عقیل را شبیه پیامبر(ص) و بیان او را فصیح و جذاب گزارش کرده؛ بدیهی است که این توانایی‌های ذاتی می‌توانست در کار سفارت نقشی مؤثر داشته باشد و مسلم را در انجام مأموریتش یاری کند که چنین نیز شد. سوم اینکه مسلم بن عقیل از منظر فکری، سیاسی و اجتماعی از اطلاعات لازم برای انجام این مأموریت برخوردار بود؛ اولاً پرورش در میان خاندان ابوطالب و داشتن افتخار دامادی امیرمؤمنان(ع) موجب شده بود که مسلم از تفکرات سیاسی و اجتماعی معصومین(ع) اطلاعات کافی داشته باشد و از سوی دیگر حضور وی در کوفه طی دوران خلافت امام‌علی(ع) و شرکت در جنگ‌هایی مانند صفین (چنان‌که ابن‌شهر آشوب ساروی در کتاب «المناقب» آورده است)، آگاهی‌های دقیقی از مردم کوفه و ساختارهای فکری آن‌ها در اختیار مسلم می‌گذاشت؛ به‌دیگر سخن، او از جناح‌بندی‌های سیاسی قبایل مقیم این شهر خبر داشت و همین مسئله به عنوان یک عامل مثبت در انتخاب وی برای این مأموریت در نظر گرفته شد.

■ **علت خیانت کوفیان به مسلم**

هر چند که استقبال از مسلم بن عقیل در ابتدای کار، خوب و در حد انتظار بود اما رویدادهایی رقم خورد که به تدریج شرایط را برای تداوم فعالیت سفیر امام حسین(ع) در کوفه سخت و سخت‌تر کرد. نخست اینکه مسلم در ابتدای کار، با نعمان بن بشیر انصاری به عنوان والی اموی کوفه طرف شد؛ مردی که به ملایمت رفتار و تلاش برای استفاده از سیاست به جای شمشیر مشهور بود. کوفیان در این شرایط از طرف حاکم شهر احساس خطر نمی‌کردند و چنان‌که عادتشان بود، بسان «لاتِ کوچه‌های خلوت» به رَجَزخوانی در برابر شام و شامیان مشغول شدند. اما با ورود عبیدالله بن زیاد که از نظر مشی سیاسی هیچ شباهتی به نعمان نداشت و شمشیر و خشونت را به عنوان راهبرد اصلی حکومت‌داری خود در نظر می‌گرفت، کوفیان خیلی سریع عقب کشیدند و ماست‌ها را کیسه کردند؛ چنین عملکردی در تاریخ کوفه، پیش و پس از واقعه عاشورا نیز قابل مشاهده است. زمانی که زیاد بن ابیه، پدر عبیدالله پس از مرگ مغیره بن شعبه، از سوی معاویه به حکومت کوفه رسید، با همین شیوه کوفیان را از دشمنان سرسخت و بی‌سازش، به مجیزگویان و مداحان خود تبدیل کرد و بعدها نیز حجاج بن یوسف ثقفی از همین شیوه برای مهار کوفیان بهره برد. دوم اینکه ۱۸ هزار بیعت‌کننده با امام حسین(ع) عمدتاً شیعیان سیاسی بودند. این افراد تنها امام(ع) را برای حکومت مناسب می‌دانستند و نگاه آن‌ها به حضرت از جنس نگاه و اعتقاد افرادی مانند مسلم بن عوسجه، حبیب بن مظاهر، عابس بن ابی‌شبیب یا میثم تمّار نبود. به همین دلیل، آن‌ها برای قرار گرفتن در یک جبهه، نفع و خواست شخصی را بر حکم الهی و حمایت از امام زمانِ خود ارجح می‌دانستند و با این طرز فکر می‌توانستند به راحتی از زیر بار وظایفی که بیعت بر دوششان می‌گذاشت شانه خالی کنند. این افراد همان کسانی بودند که چنانچه امام(ع) دعوتشان را نمی‌پذیرفت، بعدها دهان به طعنه می‌گشودند که اگر سیدالشهدا(ع) به کوفه می‌آمد، همچون سربازی مخلص در رکابش می‌جنگیدند! مجموع این دلایل و دلایل دیگری که مجال طرح آن‌ها در این مختصر نیست، زمینه‌ساز خیانت کوفیان و شهادت مسلم بن عقیل شد.